

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด” ครั้งนี้ มุ่งศึกษาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดการให้การยอมรับหรือไม่ให้การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีอย่างกว้าง ๆ ที่ปรากฏในสังคม เพื่อพิจารณาว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับพฤติกรรมที่ปรากฏอยู่มากน้อยแค่ไหน อนึ่งประเด็นพฤติกรรมทางเพศของสตรีมีอยู่หลายแง่ และมีรายละเอียดมาก ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะระบุเฉพาะพฤติกรรมกว้าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในสังคมปัจจุบันตามที่ได้นิยาม คือ

1. พฤติกรรมที่สตรีเป็นฝ่ายเสนอสร้างสัมพันธ์ฉันท์หนุ่มสาว "จีบผู้ชาย"
2. พฤติกรรมที่สตรีแสดงออกซึ่งความใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามแสดงกิริยาจับมือถือแขน หรือโอบกอดในที่สาธารณะ
3. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของสตรีที่ยังไม่มีการสมรส กรณีที่มีความรักต่อกัน
4. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของสตรีที่ยังไม่มีการสมรส กรณีไม่มีความรักต่อกัน
5. พฤติกรรมการซื้อและการขายบริการทางเพศกับเพศตรงข้าม

ในส่วนการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีกับตัวแปรต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการยอมรับ
 - 1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ
 - 1.2.1 แนวคิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ
 - 1.2.2 แนวคิดทางด้านมาตรฐานช้อนและการยอมรับพฤติกรรมทางเพศ
 - 1.2.3 แนวคิดความเบี่ยงเบนเชิงบรรทัดฐาน
 - 1.2.4 แนวคิดความเบี่ยงเบนเชิงสัมพัทธ์
 - 1.3 สังคมไทยกับการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการยอมรับ (Acceptance)

โรเจอร์ (Rogers ; อ้างถึงใน วันทนี วาติกะสิน, 2541) ให้ความหมายว่าเป็นกระบวนการใช้ความคิดของบุคคลเริ่มตั้งแต่ได้รู้ว่ามีความผิดปกติ ผ่านขั้นต่างๆ จนถึง การยอมรับ โดยมีกลุ่มนักวิจัย ได้แก่ เบลล์, โบลเลน และโรเจอร์ (Beal, Bohlen and Rogers. 1962 ; อ้างถึงใน วันทนี วาติกะสิน, 2526) กลุ่มนี้ได้แบ่งกระบวนการยอมรับออกเป็น 5 ขั้น ได้แก่

1. ขั้นรับรู้ (Awareness)
2. ขั้นสนใจ (Interest)
3. ขั้นประเมินค่า (Evaluation)
4. ขั้นทดลอง (Trial)
5. ขั้นยอมรับ (Adoption)

กระบวนการยอมรับแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน รายละเอียดของขั้นตอนต่างๆ มีดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Rajabhat Mahasarakham University

1. ขั้นรับรู้ (Awareness) คือ การที่บุคคลรับรู้ว่ามีแนวคิดหรือพฤติกรรม แต่ยังไม่มีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับเนื้อหาและรายละเอียดต่างๆ การรับรู้ที่สำคัญที่เกี่ยวกับกระบวนการยอมรับ ได้แก่ การรับรู้ที่สามารถกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเพิ่มเติม หรือการรับรู้ที่จะนำไปสู่ขั้นตอนต่อไปของกระบวนการยอมรับ เพราะการรับรู้แต่ละครั้ง ไม่จำเป็นจะต้องมีกระบวนการยอมรับขั้นอื่นๆ ตามมาเสมอไป แต่การรับรู้เรื่องที่ดีตรงปัญหา ความต้องการของประชากร หรือเป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นประโยชน์ที่ตามมาได้อย่างเด่นชัด (Perceived Advantage) เหล่านี้ย่อมจะกระตุ้นให้เกิดความสนใจได้ง่ายกว่าการรับรู้ในเรื่องอื่นๆ

ฮิสซิงเจอร์ (Hissinger. 1959 ; อ้างถึงใน จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2529 : 24) ได้ชี้ให้เห็นว่าข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ทำให้เกิดการรับรู้ แม้ว่าบุคคลนั้นอาจจะกำลังแสวงหาอยู่ นอกจากพฤติกรรมนั้นจะตรงกับความต้องการหรือสามารถแก้ปัญหาได้ การรับรู้ นั้นจึงจะเกิดขึ้น โรเจอร์ (Rogers) ค่อนข้างเชื่อว่าการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมจะทำให้เกิดความต้องการตามมามากกว่าจะมีความต้องการแล้วแสวงหา

จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ (2529 : 24) มีความเห็นว่าเป็นไปได้ทั้งสองกรณีในการเผยแพร่พฤติกรรมที่ไม่ตรงกับความต้องการ แม้ว่าจะไม่มีการรับรู้ในครั้งแรก แต่ถ้าได้กระทำซ้ำก็จะทำให้เกิดการรับรู้ สนใจ และมีความต้องการตามมาได้ แต่ในการเผยแพร่ครั้งแรกนั้น

ควรจะได้เลือกพฤติกรรมที่ตรงกับความต้องการหรือความสามารถจะแก้ปัญหาที่มีอยู่ได้ก่อน เพราะจะทำให้ได้รับความสนใจมากกว่า และในการเผยแพร่จะประสบผลสำเร็จได้มากกว่า เป็นการนำทางสำหรับการเผยแพร่พฤติกรรมเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

2. **ขั้นสนใจ (Interest)** ในขั้นนี้ประชากรจะเกิดความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม ขั้นนี้ยังไม่มีกระบวนการเข้ากับสถานการณ์ที่แท้จริงของแต่ละบุคคล เพียงแต่ต้องการความรู้เพิ่ม ฉะนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับในขั้นตอนนี้ ได้แก่ ความรู้ (Cognitive or Knowing) เกี่ยวกับพฤติกรรม การแสวงหาข้อมูลในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนมากกว่าในขั้นที่ 1 การเพิ่มความรู้ ยิ่งทำได้มากเท่าใด ความรู้สึกว่าต้องเสี่ยงของประชากรจะลดลงมากเท่านั้น ซึ่งมีผลต่อขั้นประเมินที่กำลังจะตามมาอีกด้วย ความรู้ยังขึ้นอยู่กับจิตลักษณะบางประการของประชากรเป็นต้นว่า ความทันสมัย การชอบเปลี่ยนแปลง ทัศนคติและปทัสถานของระบบสังคม (Social System Norms) ที่ทันสมัย มีระบบสื่อสารมวลชนที่ดี และเปิดโอกาสให้สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เข้าสู่ชุมชน เพื่อช่วยกระตุ้นการแสวงหาความรู้ในขั้นนี้ได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3. **ขั้นประเมิน (Evaluation)** บุคคลใช้ความสามารถทางสมอง เพื่อประเมินนวัตกรรมเข้ากับสถานการณ์ของตนขั้นนี้เป็นการทดลองในระดับความคิด (Mental Trial) ถ้าประชากรมีความรู้สึกว่าการทดลองนั้นมีคุณค่าและมีประโยชน์ ก็จะลงมือทดลองทำในขั้นที่ 4 ซึ่งเป็นการทดลองในภาคปฏิบัติ ประชากรแต่ละคนย่อมมีความไม่แน่ใจในผลที่จะได้รับจากพฤติกรรม เขาจะมีความรู้สึกว่าจะต้องเสี่ยง เนื่องจากความไม่รู้อันแท้จริงและไม่เคยมีประสบการณ์ขั้นนี้ ประชากรต้องการแรงกระตุ้นจากเพื่อนหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ความสำคัญของขั้นนี้ คือ การสร้างความรู้สึก (Affective) ที่ดีต่อพฤติกรรม ฉะนั้นความรู้และข้อมูลต่าง ๆ ในขั้นที่ 2 จะเป็นรากฐานสำคัญที่ทำให้ขั้นนี้ประสบผลสำเร็จและต่อเนื่องไปยังกระบวนการในขั้นที่ 4

4. **ขั้นทดลอง (Trial)** เป็นขั้นที่ประชากรลงมือทดลองทำ ดูเพียงบางส่วนในสถานการณ์จริงของเขาสอง เป็นการข้ความไม่แน่ใจว่าผลจะดีจริงอย่างที่คิดในประเมินไว้หรือไม่ ในขั้นนี้ความรู้เกี่ยวกับวิธีทำ (How to knowledge) มีความสำคัญมากในขั้นนี้ ตัวแปรทางเศรษฐกิจจะสามารถอธิบายได้ดีกว่าตัวแปรอื่นๆ ฉะนั้นการดำเนินงานทดลองต้องระมัดระวังให้ถูกต้องตามหลักวิชาการเพื่อทำให้ผลงานที่ได้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากพอ ที่จะเกิดเป็นแรงจูงใจให้ยอมรับในโอกาสต่อมา

มาร์ช และซิมมอน (March and Simon. 1958 : 178) ได้พูดถึงความสำคัญของขั้นประเมินและขั้นทดลองนี้ว่า เป็นขั้นทดลองและกระบวนการคัดเลือก (Screening Process) อยู่โอกาสที่กระบวนการยอมรับจะสิ้นสุด ไม่ต่อเนื่องไปยังขั้นอื่นอีก มีตลอดเวลาและอาจเกิดขึ้นได้ในทุกขั้น แต่ในขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 นี้ แนวโน้มที่กระบวนการจะไม่ต่อมีมากกว่า ทุก ๆ ขั้น

5. ขั้นการยอมรับ (Adoption) เป็นขั้นสุดท้ายของกระบวนการยอมรับของประชากรที่รับพฤติกรรมไปใช้อย่างเต็มที่ ไม่ใช่ทำเพียงเล็กน้อยเหมือนในขั้นทดลอง ขั้นนี้เกี่ยวกับพฤติกรรม (Behavior) ความสำคัญของขั้นนี้อีกอย่าง คือ การพิจารณาผลการทดลองในขั้นที่ 4

จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ (2529 : 23) กล่าวว่า กระบวนการยอมรับ 5 ขั้นนี้ เป็นที่ยอมรับในหมู่นักวิจัยเรื่องการเผยแพร่ในอดีตมากแต่ในปัจจุบัน ได้รับการวิจารณ์ว่าง่ายและมีความคลาดเคลื่อนหลายอย่างดังต่อไปนี้

1. รูปแบบของการยอมรับนี้จบลงด้วยการตัดสินใจยอมรับ ซึ่งในความเป็นจริงอาจปฏิเสธและไม่ยอมรับก็ได้ ฉะนั้นกระบวนการยอมรับควรจะเปลี่ยนชื่อเพื่อให้มีความหมายคลุมโอกาสที่มีการไม่ยอมรับเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ในแผนผังใหม่ของโรเจอร์ (Rogers. 1974 ; อ้างถึงใน จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2529 : 16) ได้เปลี่ยนชื่อเป็น กระบวนการการตัดสินใจเกี่ยวกับวิทยาการแผนใหม่ (Innovation - Decision Process) แทนที่จะใช้กระบวนการยอมรับ (Adoption Process) อย่างเดิม

2. ขั้นต่างๆ ในกระบวนการยอมรับอาจไม่เรียงลำดับ และในบางครั้งก็ข้ามขั้นไปบ้างโดยเฉพาะขั้นทดลอง มีพฤติกรรมหลายอย่างที่มีการรับโดยไม่ได้ทดลอง นอกจากนี้การประเมินตามความเป็นจริงมีอยู่ทุกขั้นตอนตลอดกระบวนการมากกว่าจะมีเฉพาะในขั้นที่ 3 เท่านั้น โรเจอร์ (Rogers) จึงได้ตัดขั้นตอนนี้ โดยถือว่าการประเมินตลอดกระบวนการ และเสี่ยงไปใช้ส่วนที่เกี่ยวกับทัศนคติ (Persuasion Function) ซึ่งหมายถึง ความพอใจหรือไม่พอใจ

3. โดยปกติกระบวนการนี้ไม่จำเป็นจะต้องสิ้นสุดลงด้วยการยอมรับเสมอไป โอกาสที่จะไม่ยอมรับก็มีพอๆ กัน ดังนั้น โรเจอร์ (Rogers) จึงเปลี่ยนจากคำว่า ยอมรับ (Adoption) มาเป็นส่วนที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ (Decision Function) ยิ่งไปกว่านั้น กระบวนการนี้ น้อยนักที่จะสิ้นสุดอยู่เพียงการยอมรับหรือไม่ยอมรับ เพราะบุคคลมักแสวงหาข้อมูลเพื่อยืนยันความถูกต้องในการตัดสินใจ ซึ่งการกระทำดังนี้อาจมีผลให้เปลี่ยนจากการยอมรับเป็นการเลิกรับ (Discontinuance) หรือเปลี่ยนจากไม่ยอมรับมาเป็นยอมรับในเวลาต่อมา ดังนั้น

โรเจอร์ (Rogers) จึงเพิ่มส่วนที่เกี่ยวกับการยืนยันการตัดสินใจ (Confirmation Function) ขึ้นมาในแผนผังใหม่

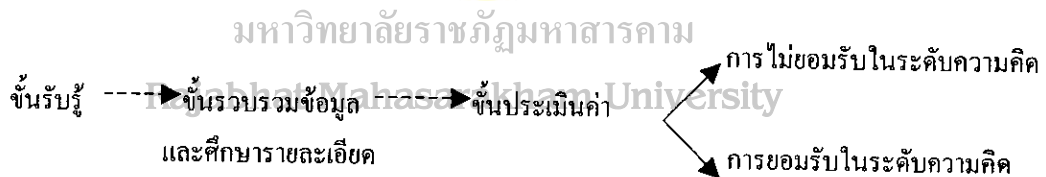
โคลแกนต์ และโคเวดต์ (Klonglan and Coward. 1970 ; อ้างถึงใน จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2529 : 12) ได้อธิบายกระบวนการยอมรับ โดยแบ่งกระบวนการยอมรับออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. การยอมรับในระดับความคิด (Symbolic Adoption)
2. การยอมรับในการปฏิบัติ (Use of Innovation)

Klonglan และ Coward (1970 ; อ้างถึงใน วันทนีย์ วาสีกะสิน, 2541 : 14) ได้เขียนแผนภูมิในกระบวนการยอมรับ ดังนี้

ส่วนที่ 1

ส่วนที่ 2

แผนภูมิที่ 1 กระบวนการยอมรับ

เบลล์ และโบเลนค์ (Beal and Bohlen. 1957 ; อ้างถึงใน จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2529 : 19) ได้พูดถึงกระบวนการยอมรับว่า เป็นขั้นทดลองในระดับความคิด (Mental Trial) นั่นคือ วิทยาการแผนใหม่ได้ถูกนำมาประเมินเข้ากับสถานการณ์ในลักษณะของนามธรรม ซึ่งผลของการประเมินอาจทำให้เกิดการยอมรับหรือไม่ยอมรับในระดับความคิด การยอมรับในขั้นนี้จะมีอิทธิพลโดยตรงต่อการยอมรับในภาคปฏิบัติ และการใช้ต่อเนื่องในเวลาต่อมา หรืออาจหยุดอยู่เพียงเท่านั้นก็เป็นได้ บ่อยครั้งที่พบว่าวิทยาการแผนใหม่หลายอย่างเป็นที่ยอมรับใน

ระดับความคิด แต่ไม่เป็นที่ยอมรับในภาคปฏิบัติและการใช้ในระยะเวลาต่อมา นั่นคือกระบวนการยอมรับสิ้นสุดที่การยอมรับในระดับความคิดเท่านั้น ในขั้นนี้ตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจอาจจะสามารถอธิบายถึง ความต่อเนื่องของกระบวนการยอมรับได้ดีที่สุด

1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

1.2.1 แนวคิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ (Sexuality Norms)

โดยทั่วไปเมื่อพิจารณาอย่างกว้าง ๆ แล้ว บรรทัดฐานที่ควบคุมพฤติกรรมทางเพศของสตรีเกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานอื่น ๆ ที่ควบคุมพฤติกรรมทั่วไปของสตรี แคทธารีนซ์ แมคคินนอนซ์ (Catharine Mackinnon) กล่าวว่า “เรื่องเพศ (Sexuality) เปรียบเสมือนแกนกลางแห่งความไม่เสมอภาคทางเพศ” แมคคินนอนซ์ (Mackinnon, 1982 : 533) ได้วิเคราะห์ไว้ ผู้หญิงคือ ผู้ที่ถือว่าตนเอง และถูกผู้อื่นถือว่าเป็นบุคคล ซึ่งมีกิจกรรมทางเพศของตนดำรงอยู่เพื่อบุคคลอื่น อันหมายถึงผู้ชายนั่นเอง กิจกรรมทางเพศของสตรีหมายถึงความสามารถที่จะปลูกเร้าความปรารถนาให้เกิดขึ้นในตัวผู้ชาย ชัวร์ (Schur, 1984 : 110-111) ดังนั้นในสังคมที่ยึดมั่นว่าพฤติกรรมทางเพศของสตรีนั้นเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการของบุรุษดังกล่าวข้างต้นย่อมจะประเมินพฤติกรรมทางเพศของสตรีที่มีจุดมุ่งหมายแตกต่างไปจากนี้ เช่น การมีพฤติกรรมทางเพศเพื่อความสำราญส่วนตัวว่าเป็นสิ่งที่ไม่สมควร ดังจะเห็นได้จากประเด็นเรื่องของมารดานอกสมรสและในการทำแท้ง กล่าวคือ

คริสติน ลักซ์เกอร์ (Kristin Luker, 1978 : 24) ได้ศึกษาโดยการสัมภาษณ์ผู้ที่มารับบริการทำแท้งที่ California Abortion Clinic และพบว่าเหตุผลหนึ่งซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ตอบคำถามที่ว่า ทำไมถึงยอมเสี่ยงมีเพศสัมพันธ์ โดยมีได้คุมกำเนิดอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสตรีเหล่านี้เชื่อว่าการใช้วิธีคุมกำเนิดช่วยให้เห็นถึงว่า พวกเธอมีกิจกรรมทางเพศเช่นนี้บ่อย ๆ เป็นประจำเสมอ ในทัศนะของสตรีเหล่านี้ผู้หญิงที่วางแผนการคุมกำเนิดอย่างดี คือ ผู้หญิงที่กระตือรือร้นต้องการที่จะร่วมประเวณี ซึ่งทำให้คุณค่าในเชิงสถานภาพของตนลดต่ำลง และเมื่อผลที่ติดตามจากกิจกรรมทางเพศที่มีได้คุมกำเนิดอย่างรอบคอบ คือ ตั้งครรภ์ ทางเลี้ยวทางหนึ่งที่จะปกปิดสังคมมิให้รับรู้ว่าตนละเมิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศก็คือ การทำแท้ง ซึ่งถ้าหากมีผู้รับรู้ว่าสตรีเหล่านี้ก็จะต้องถูกประณามในฐานะที่ละเมิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับความเป็นแม่อีกด้วย บรรทัดฐานที่จะควบคุมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศก่อนข้างจะมีลักษณะเป็นข้อห้ามที่สำคัญ การละเมิดการควบคุมทางสังคมด้านนี้ มักจะนำมาซึ่งการประณามและการต่อต้านอย่างรุนแรง นอกจากนี้รูปแบบและการประเมินต่าง ๆ ต่อพฤติกรรมทางเพศยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะโดยส่วนรวมของความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง นอกเหนือไปจากด้านอื่น ๆ ของ

บริบททางด้านสังคมและวัฒนธรรม ดังที่ กัทแมชเชอร์ (Guttmacher. 1969 : 165) แสดงทัศนะไว้ว่า “ในช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งความสำราญทางเพศยังได้รับการพิจารณาโดยแพร่หลายว่าเป็นสิ่งผูกขาดเฉพาะผู้ชายเท่านั้น ทำให้การร่วมประเวณีจึงถูกมองว่าเป็น “บาป” ที่จำเป็นต้องมี ซึ่งอนุญาตให้ผู้ชายในฐานะที่มีลักษณะทางธรรมชาติที่อยู่ในระดับพื้นฐานมากกว่า (Baser Nature) และผู้หญิงเองจะต้องขอมอดทนเพื่อตอบสนองต่อสิ่งนี้ เพราะถือว่าเป็นสิ่งยากจะหลีกเลี่ยง แต่สำหรับผู้หญิงที่สนุกสนานและพอใจกับการร่วมเพศนั้น จะถูกพิจารณาว่าเกือบจะเป็นความชั่วร้ายที่เคียดสำหรับ เบลล์ (Bell. 1981 : 268) ซึ่งศึกษารณีเกี่ยวกับการทำแท้งให้ทัศนะถึงข้อโต้แย้งเกี่ยวกับกฎหมายการทำแท้งว่า เหตุผลประการหนึ่งที่มีผู้คัดค้านเสรีภาพในการทำแท้ง มาจากความเชื่อที่จริงที่ว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ทำแท้งในสหรัฐ คือ ผู้หญิงที่มีได้แต่งงาน การอนุญาตให้ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์เหล่านี้หลีกเลี่ยงจากการตั้งครรภ์ที่ปิดบังหรือการตั้งครรภ์ที่ไม่ถูกต้อง โดยใช้การทำแท้งเป็นหนทางออก ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการสนับสนุนต่อบาป และเป็นที่ยอมรับการปฏิเสชคุณธรรมอันดีงาม จากผลงานการศึกษาวิจัย และทัศนะเชิงวิชาการต่าง ๆ ที่กล่าวไปแล้ว ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี ยังถูกจำกัดอยู่ในกรอบบรรทัดฐานแบบประเพณี และการละเมิดบรรทัดฐานดังกล่าวจะนำมาซึ่งความไม่พอใจหรือการประณามจากสังคม นอกจากนี้ โรซัลโด (Rosaldo. 1974 : 23) ยังได้วิเคราะห์ไว้ว่า ในการที่ฐานะของชายและหญิงแตกต่างกัน อาจอธิบายได้ด้วยแนวความคิดความตรงกันข้ามของกิจกรรมในครัวเรือนและกิจกรรมสาธารณะกล่าวคือ หญิงจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมในครัวเรือน ซึ่งครัวเรือนนี้ หมายถึง สถาบันขนาดเล็กและรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นแม่และเด็ก ส่วนชายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางด้านสาธารณะ ซึ่งหมายถึง กิจกรรม สถาบัน และรูปแบบการสมาคมสังสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบ และสนับสนุนการดำรงอยู่ของครอบครัวหรือกลุ่มแม่และเด็ก โรซัลโด กล่าวไว้ว่าลักษณะที่แตกต่างกันของกิจกรรมสองประเภทนี้เองที่เป็นสิ่งจัดแนวทางกิจกรรมของแต่ละเพศ และเหตุผลหลักที่ทำให้ผู้หญิงต้องรับหน้าที่ทำกิจกรรมประเภทครัวเรือน ก็เนื่องจากผู้หญิงจะต้องรับบทบาทการเป็นมารดา และบทบาทนี้มีผลกระทบต่อเรื่องพฤติกรรมทางเพศ คือ การที่หญิงเป็นตัวหลักในการทำกิจกรรมในครัวเรือนเป็นหน่วยสำคัญในการจัดเวลาทางสังคมต่อบุคคล จึงทำให้ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดที่แน่นหนากว่าผู้ชาย อันเป็นผลให้พฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้หญิงถูกจำกัดมากกว่าผู้ชายจนอาจจะกล่าวได้ว่า ในทุก ๆ วัฒนธรรม กิจกรรมทางเพศที่สังคมจะยอมรับให้ผู้หญิงกระทำนั้นถูกจำกัดวงมากกว่าผู้ชาย ยิ่งกว่านั้นในฐานะที่จะต้องเป็นผู้อบรมสั่งสอนเด็ก เด็กหญิงมักจะถูกสั่งสอนให้มีทัศนคติเชิงอนุรักษ์มากกว่าชาย ประกอบกับสถานการณ์แวดล้อมทางสังคมที่กำหนดขอบเขตพฤติกรรมของหญิงไว้อย่างจำกัด

ทำให้ผู้หญิงยังมีลักษณะอนุรักษ์ในเรื่องต่าง ๆ มากกว่าชาย ทั้งหมดที่กล่าวไป คือ ส่วนของกรอบทฤษฎีที่นำมาใช้อธิบายเรื่องการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีกับระบบบรรทัดฐานการควบคุมทางสังคม และโครงสร้างสังคมที่เน้นความเป็นใหญ่ของชายเหนือหญิง ซึ่งต่อไปจะกล่าวถึงเฉพาะแนวความคิดเรื่องมาตรฐานซ้อน และมาตรฐานซ้อนกับการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี

1.2.2 แนวคิดทางด้านมาตรฐานซ้อนและการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี

มาตรฐานซ้อน (Double Standards) หมายถึง “การพิจารณาโดยใช้เกณฑ์อันหนึ่งประเมินพฤติกรรมของผู้ชาย และใช้เกณฑ์อีกอันหนึ่งประเมินพฤติกรรมของผู้หญิง ทำให้ชายและหญิงถูกพิจารณาตัดสินอย่างแตกต่างกันในพฤติกรรมเดียวกัน” โดยที่มาตรฐานซ้อนเป็นผลมาจากโครงสร้างสังคมที่เน้นความเป็นใหญ่ของชายเหนือหญิง ดังที่ริสซ์ (Reiss, 1971 : 40) อธิบายด้วยหลักเหตุผลเชิงทฤษฎีว่า แกนหลักของมาตรฐานซ้อนดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับแนวความคิดในแง่ความเป็นผู้อยู่ในฐานะต่ำกว่าของสตรี มาตรฐานดังกล่าวนี้ได้ให้สิทธิต่าง ๆ แก่บุรุษมากกว่าสตรี และถือว่าการแบ่งสรรสิทธิต่าง ๆ ในลักษณะดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องและมาตรฐานซ้อนนี้เองโดยเนื้อแท้แล้วเป็นสิ่งที่บ่งบอกหรือนิยามสิทธิและหน้าที่สำหรับชายและหญิงที่แตกต่างกันในหลายๆ แง่มุมและสิ่งหนึ่งซึ่งถูกนิยามให้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดก็คือ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของปัจเจกบุคคลที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นประเด็นหลักของการวิจัยครั้งนี้กล่าวคือ แม้แต่ปัจจุบันโดยธรรมเนียมแล้วผู้ชายก็ยังได้รับการยอมรับมากกว่าผู้หญิงในการที่จะมีความสัมพันธ์ในแง่ การกอดจูบ เล้าโลม และร่วมเพศกับเพศตรงข้าม เด็กสาวที่ไปมีเพศสัมพันธ์กับชายมักจะถูกตำหนิมากกว่าเด็กชายและมีแนวโน้มที่จะรู้สึกผิดมากกว่า (Reiss, 1971 : 40)

นอกจากนั้นถ้ามองในแง่มุมมองที่กว้างออกไปอีก จะเห็นได้ว่ามาตรฐานซ้อนยังเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ มากกว่าเฉพาะเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งเราสามารถมองเห็นสิ่งนี้ได้ ในเกือบทุกกิจกรรมที่ชายและหญิงต้องมีส่วนร่วมกัน เช่น ในการศึกษา ธุรกิจ การเมือง และศาสนา ตัวอย่างเช่น มีแนวโน้มที่จะจ่ายค่าจ้างให้แก่ชายมากกว่าหญิงในงานแบบเดียวกัน หรือคนทั่วไปทั้งชายและหญิงมักจะรู้สึกว่าผู้หญิงนั้นไม่ค่อยเหมาะสมหรือไม่ค่อยมีความสามารถเท่ากับผู้ชายในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์ กฎหมาย สังคมจึงมักจะเห็นว่าผู้หญิงเหมาะสมกับงานที่จะต้องอยู่ในบ้าน การเลี้ยงดูเด็ก ๆ มากกว่าในอาชีพดังกล่าว สิ่งที่น่าสนใจก็คือ การยึดมั่นในมาตรฐานซ้อนนั้นปรากฏอยู่ทั้งในหมู่เพศชายและเพศหญิง ดังตัวอย่างเช่น แม้ว่ามาตรฐานซ้อนจะทำให้ฝ่ายสตรีสูญเสียผลประโยชน์ แต่ปรากฏว่ามีสตรีอเมริกันจำนวนไม่น้อยที่ยัง

เชื่อว่ามาตรฐานซ็อนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และยังย้ำว่ามาตรฐานซ็อนนี้มิใช่เพียงสิ่งที่ใช้บังคับต่อสตรีเท่านั้น หากแต่ดูเหมือนสตรีจะต้องการสิ่งนี้ด้วย ริสซ์ (Reiss, 1960 : 91) อย่างไรก็ตามสภาพเช่นนี้กำลังเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ซึ่งทำให้การศึกษาและวิจัยครั้งนี้ มุ่งที่จะศึกษาประเด็นที่จะเปรียบเทียบว่าสตรีในปัจจุบัน โดยเฉพาะกลุ่มนิสิตนักศึกษา ได้มีการยอมรับมาตรฐานซ็อนมากกว่าบุรุษหรือไม่ และในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับจุดกำเนิดของมาตรฐานซ็อนนั้น เริ่มต้นด้วยปัญหาที่ว่าทำไม ผู้ชายจึงมองว่าผู้หญิงอยู่ในฐานะที่ต่ำกว่าตน ถึงแม้ว่ามาตรฐานซ็อนที่บ่งบอกว่าสตรีจะเป็นรองบุรุษและมีชื่อเสียงสากลที่ปรากฏอยู่ทั่วโลก แต่สังคมโดยส่วนใหญ่แล้วมักจัดให้ผู้หญิงอยู่ในสถานะที่เป็นรอง ริสซ์ (Reiss, 1971 : 91) ยังให้ทัศนะว่าสภาพร่างกายที่แข็งแรง เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อของชาย ทำให้ผู้ชายมีความสามารถในการล่าสัตว์และใช้อาวุธได้ดีกว่าสตรี นอกจากนั้นการที่ผู้หญิงต้องตั้งท้องและเลี้ยงดูเด็ก เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผู้ชายเป็นฝ่ายครอบครองอำนาจ คือ เมื่อผู้ชายควบคุมปัจจัยทางเศรษฐกิจในการดำเนินชีวิตเช่นนี้ ก็ย่อมที่จะมีอำนาจเหนือผู้หญิง ยิ่งกว่านั้นการที่ผู้ชายออกล่าสัตว์หาอาหารในขณะที่ผู้หญิงอยู่บ้านเลี้ยงลูก ย่อมทำให้ผู้ชายพัฒนาความฉลาดและความรอบรู้ได้อย่างกว้างขวาง ทั้งในเรื่องของการสู้รบและการเมือง ซึ่งก็เท่ากับเป็นการเพิ่มอำนาจของตนมากขึ้น และในโลกตะวันตกก็ปรากฏว่าผู้ชายเป็นฝ่ายควบคุมเศรษฐกิจและการเมืองไว้ในมือ และบรรดาผู้ปกครองที่เป็นชายเหล่านี้ก็ได้จัดตั้งขนบธรรมเนียมประเพณีบางอย่างขึ้นมาอย่างมากมาย ซึ่งให้สิทธิแก่ผู้ชายเป็นฝ่ายนำในสังคมส่วนในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศนั้น มีอยู่หลายปัจจัยที่สนับสนุนแง่มุมทางเพศเกี่ยวกับมาตรฐานซ็อน กล่าวคือ กฎเกณฑ์ในด้านการรับช่วงมรดกในสังคมโบราณเกือบทุกสังคม ยกเว้นอียิปต์ มักจะมอบสิทธิในการครอบครองสมบัติส่วนใหญ่ให้แก่ทายาทที่เป็นชาย ซึ่งหมายถึงลูกชายหรือหลานชายจะเป็นผู้มีสิทธิในกองมรดก ซึ่งสภาพการดังกล่าวจึงทำให้สามีหรือบิดาต้องการกีดกันภรรยา หรือลูกสาวจากชายอื่นมิฉะนั้นแล้ว อาจจะเกิดปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติ เมื่อเกิดมีเด็กชายที่เกิดกับชายอื่น ดังนั้นจึงมีการตั้งกฎเกณฑ์ควบคุมพฤติกรรมทางเพศของสตรีให้อยู่ในเขตที่จำกัดด้วยเหตุผลดังกล่าว

เหตุผลอื่นเกี่ยวกับมาตรฐานซ็อน ริสซ์ (Reiss, 1960 : 96) ได้ยกตัวอย่างในประเด็นความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติ กล่าวคือ ถ้าหากผู้ชายเห็นว่าผู้หญิงเปรียบเสมือนผู้รับใช้ตน หรือเป็นสมบัติชิ้นหนึ่ง ก็อาจเป็นไปได้ว่าผู้ชายจะนำความคิดเกี่ยวกับการครอบครองสมบัติส่วนตัวนี้มาใช้กับผู้หญิง โดยถือว่าผู้หญิงเป็นสิ่งของชิ้นหนึ่งของตน ดังนั้นลูกสาวหรือภรรยาจึงไม่สมควรที่จะทรยศต่อสิทธิเชิงทรัพย์สินสมบัติของบิดาหรือสามี โดยการไปมีสัมพันธ์กับชายอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตก่อน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชายแล้ว ผู้ชายจะมีอิสระกระทำสิ่งที่ตนพอใจ

เพราะไม่มีใครเป็นเจ้าของตน การที่ผู้ชายถือว่าผู้หญิงเป็นทรัพย์สินสมบัติสิ่งของ จึงพยายามควบคุมพฤติกรรมด้านต่างๆ ของผู้หญิง โดยเฉพาะเรื่องเพศ เพื่อศักดิ์ศรี หน้าตาในวงสังคมของตนและป้องกันปัญหาในการสืบมรดกด้วย ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องในการปรากฏอยู่ของมาตรฐานซ้อนในความสัมพันธ์ของหญิงและชาย และด้วยความที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือสตรีในด้านต่าง ๆ จึงเป็นการง่ายที่ผู้ชายจะสร้างหรือสงวนสิทธิพิเศษเกี่ยวกับเรื่องเพศไว้เฉพาะในหมู่ตน ดังนั้นรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศซึ่งได้รับการสนับสนุนจากมาตรฐานซ้อนเช่นนี้ ก็จะเป็นลักษณะที่เน้นความพึงพอใจของตน และเน้นความสุขทางร่างกายของตนเองเป็นหลักสำหรับผู้ชายและเน้นการสงวนความบริสุทธิ์สำหรับเพศหญิง ผู้ชายส่วนมากสามารถมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานได้ โดยได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมเพียงเล็กน้อย ในขณะที่ผู้หญิงถูกดำเนินอย่างรุนแรง เช่นเดียวกับแนวคิดที่ เมอร์ตัน (Merton. 1959 : 45) เคยวิเคราะห์ไว้ว่า “ถ้าหากบุคคลให้นิยามบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอยู่ในฐานะต่ำกว่าแล้ว เขาจะสนับสนุนในความคิดดังกล่าว โดยให้สถานภาพในแง่เกียรติและสิทธิต่าง ๆ ต่ำตามไปด้วย” (Reiss. 1960 : 96) ซึ่งก็คือกรณีเดียวกับที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง และเป็นการวางรากฐานมาตรฐานซ้อน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

แนวความคิดเกี่ยวกับการที่สังคมให้การประเมินพฤติกรรมทางเพศของสตรี

โดยเฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และมาตรฐานซ้อนปรากฏอยู่ในผลงานการศึกษาเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับมาตรฐานของเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส (Premarital Sexual Standard) ซึ่งริสซ์ (Reiss. 1960 : 97) ได้วิเคราะห์ และแบ่งเกณฑ์ในการพิจารณาของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของคนทั่วไปในสังคมอเมริกันไว้ เป็น 4 แบบ คือ

1. การงดเว้นอย่างเด็ดขาด (Abstinence) คือ เกณฑ์ที่พิจารณาตัดสินว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นสิ่งที่ผิดสำหรับทั้งชายและหญิงไม่ว่ากรณีใด
2. การยินยอมให้กระทำได้ในกรณีที่มีความรักต่อกัน (Permissiveness With Affection) คือ เกณฑ์ที่พิจารณาว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสนั้น เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ทั้งสำหรับชายและหญิง ภายใต้อารมณ์ที่เห็นว่าเมื่อชายและหญิงคู่นั้นมีความสัมพันธ์ที่มั่นคงต่อกัน เช่น หมั้นหมายกัน หรือมีความรักใคร่ต่อกัน
3. การยินยอมให้กระทำได้ในกรณีที่ไม่มีความรักต่อกัน (Permissiveness Without Affection) คือ เกณฑ์ที่พิจารณาว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ทั้งชายและหญิงในทุกกรณี โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงความสัมพันธ์ที่มั่นคงต่อกัน หรือความรักใคร่ต่อกันเป็นเพียงความดึงดูดทางกายต่อกันเท่านั้น

4. มาตรฐานซ้อน (Double Standard) คือ เกณฑ์ที่พิจารณาว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ เฉพาะสำหรับในเพศชายเท่านั้น แต่ถือเป็นสิ่งที่ผิดและยอมรับไม่ได้กับเพศหญิง

สำหรับในเพศหญิงมาตรฐานซ้อนมีอยู่ 2 รูปแบบด้วยกันใหญ่ ๆ คือ แบบเดิมและแบบที่กำลังเปลี่ยนแปลง มาตรฐานซ้อนแบบเดิมมีลักษณะตามมาตรฐานซ้อนอย่างเต็มที่และมีข้อยกเว้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนแบบกำลังเปลี่ยนแปลงเป็นชนิดที่ ริสซ์ (Reiss, 1960 : 92) ระบุว่า เป็นสิ่งที่ยอมรับกันมากในช่วงศตวรรษที่แล้วมานี้ ตามแบบที่สองนี้สตรีที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพราะมีความรัก หรือมีการหมั้นหมายแล้วสตรีจะไม่ถูกประณาม อย่างไรก็ตาม ยังนับว่าเป็นลักษณะของมาตรฐานซ้อน เพราะว่าผู้ชายยังคงได้รับอนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์ได้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ในขณะที่ผู้หญิงจะต้องมีเงื่อนไขของความรัก หรือการหมั้นหมายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

สรุปแล้ว ริสซ์ (Reiss, 1960 : 92) เห็นว่า ลักษณะของมาตรฐานซ้อนในเรื่องพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสนั้น ปรากฏอยู่ชัดเจนในบรรทัดฐานของสังคมอเมริกัน ซึ่งหมายถึงว่าสังคมได้ให้การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของหญิงในเรื่องดังกล่าวในขอบเขตที่แคบกว่าผู้ชาย นั่นคือ การร่วมประเวณีก่อนแต่งงานถูกมองว่า เป็นสิ่งที่ผิดสำหรับหญิงและหญิงที่กระทำการดังกล่าวถือว่าเป็นหญิงเลว แต่สำหรับฝ่ายชายนั้นสังคมก็ยังให้การยอมรับมากกว่า และไม่ถือว่าผู้ชายที่ได้กระทำการดังกล่าวนี้เป็นผู้ชายที่เลว

อย่างไรก็ตาม การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีเริ่มเปลี่ยนแปลงไปในวิถีทางที่เสรี หรือให้การยอมรับมากขึ้น ริสซ์ (Reiss, 1960 : 92) ให้ทัศนะว่ามาตรฐานของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในช่วงระยะ 30 ปี ที่ผ่านมามีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไป และยังได้พบว่าในช่วงท้าย ศตวรรษ 1950 ทศนคติที่ยึดถือมาตรฐานซ้อนแบบดั้งเดิมซึ่งถือว่าการร่วมประเวณีก่อนการแต่งงานเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ เฉพาะเมื่อผู้กระทำเป็นชายแต่ไม่ยอมรับในกรณีที่ผู้กระทำเป็นหญิง ซึ่งได้ถูกแทนที่ในฐานะบรรทัดฐานหลัก โดยทัศนคติที่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในกรณีที่มีความรักต่อกัน ซึ่งภายใต้บรรทัดฐานนี้ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานนั้นเป็นที่ยอมรับได้ สำหรับผู้ปฏิบัติที่เป็นหญิงเช่นเดียวกันกับที่ผู้ปฏิบัติเป็นชายภายใต้ความสัมพันธ์ที่มั่นคงซึ่งมีการแสดงออกถึงความรักหรือความชอบพอกันอย่างสูง สิ่งนี้จึงแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงในแง่ทัศนคติในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศก่อนแต่งงานของสตรี สรุปไว้ว่า “ในปี 1980 เป็นต้นไป ร้อยละ 75 ของหญิงทั้งหมด และร้อยละ 90 ของชายทั้งหมดเข้าสู่พิธีแต่งงาน โดยมี得有พรหมจรรย์แล้ว” และโดยเฉพาะในหมู่สตรีนั้นยังได้มีการเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ แง่เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมต่อเรื่องเพศ (Schur, 1984 : 113)

ในงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของ คีลามาเชอร์ และแมคคอลลอยเดล (Delamater and Mac Corquodale. 1979 ; อ้างถึงใน สุปาจริย์ วิชัยโรจน์. 2529 : 18) พบว่า สนับสนุนผลสรุปของเรอิช (Reiss. 1960 : 92) ในเรื่อง เกี่ยวกับทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งคู่สรุปว่า “ส่วนใหญ่ทั้งชาย/ หญิงยอมรับเรื่องการร่วมเพศเมื่อมีความรักใคร่ผูกพันในความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง 1 ใน 3 หรือมากกว่าเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องมีความรักใคร่ผูกพันกันก็ได้ และ 1 ใน 6 หรือน้อยกว่านั้น มีความเชื่อว่าควรจะหลีกเลี่ยงจากการร่วมเพศจนกระทั่งแต่งงาน ข้อมูลเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่ามาตรฐานซ้อนที่ยอมรับการร่วมประเวณีเมื่อผู้กระทำเป็นชาย แต่จะไม่ยอมรับ เมื่อผู้กระทำเป็นหญิงนั้น ได้หมดสิ้นไป อย่างน้อยก็ในหมู่ของประชากรที่ทำการศึกษารุ่นนี้ นอกจากนี้ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัย ซึ่งเป็นผู้ตอบคำถาม ร้อยละ 75 ของชาย และร้อยละ 60 ของเพศหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว แต่สำหรับในหมู่ผู้ตอบที่ไม่ได้เป็นนักศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงอายุเดียวกันพบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วคิดเป็นชาย ร้อยละ 79 และหญิง ร้อยละ 72 ตามลำดับ

ฉิวซ์ (Schur. 1984 : 113) ให้ทัศนะว่า ลักษณะมาตรฐานซ้อนที่สังคมยึดถือเป็นเกณฑ์ในการประเมินพฤติกรรมทางเพศของชายและหญิง ซึ่งดูเหมือนว่ายังคงดำรงอยู่อย่างเหนียวแน่น โดยศึกษาพฤติกรรมการณ์ (Dating Behavior) ของนักศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยเยล พบว่า “ถึงแม้การมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อความสำราญ (Recreational Sexual Contact) จะได้รับการคาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในพฤติกรรมการณ์ แต่ผู้หญิงก็มีแนวโน้มถูกลดคุณค่าลงในพฤติกรรมดังกล่าว” ฉิวซ์ ให้ข้อสังเกตว่า สังคมจะถือว่าผู้หญิงต้องรับผิดชอบมากกว่าผู้ชายทั้งในทางปฏิบัติและในทางศีลธรรม เมื่อมีการกระทำทางเพศนั้นมีผลให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาเกิดขึ้นมา การใช้คำที่เป็นการประทับตราเพื่อกล่าวหาพฤติกรรมทางเพศที่ถือว่าเกินขอบเขตหรือไม่เหมาะสมซึ่งใช้กันอยู่ในสังคม อันสะท้อนถึงการไม่ยอมรับเหล่านี้ ได้แก่ คำว่า “ง่าย” “ราคาถูก” “สำส่อน” “ร่าเริง” และอื่นๆ นั้น เป็นการจำกัดอิสรภาพทางเพศของสตรี รวมทั้งในกรณีของการตำหนิอย่างรุนแรงที่สุดต่อสตรีเมื่อมีกิจกรรมทางเพศ ได้แก่ การตำหนิผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการข่มขืน ว่าหญิงเหล่านี้เรียกร้องนำเอาสถานการณ์นั้นมาสู่ตนเอง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกันแล้วผู้ชายจะพบกับ การไม่ยอมรับเช่นนี้น้อยกว่าผู้หญิง จากการศึกษาของลอว์ และชวอท์ซ์ (Laws and Schwartz. 1977 ; อ้างถึงใน สุปาจริย์ วิชัยโรจน์. 2529: 19) ทั้งคู่ได้ให้ทัศนะไว้ว่า “ขณะที่เสรีภาพทางเพศและการทดลองอยู่กินกันก่อนแต่งงาน อาจได้รับการสนับสนุนด้วยดีอย่างกว้างขวางในวัฒนธรรมร่วมสมัยของอเมริกัน แต่ในการมีเพศสัมพันธ์เพื่อความสำราญนั้น ยังคงถูกมองทั่วไปว่าเป็นสิทธิพิเศษสำหรับผู้ชาย และบ่อยครั้งที่ผู้หญิงจะพบว่า ตนเองถูกประทับรอยมลทินแม้แต่เมื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศที่จริงจังหรือ

ค่อนข้างมั่นคงกับผู้หนึ่งผู้ใดแล้ว” (Schur. 1984 : 114) จากแนวคิดทั้งหมดที่กล่าวมาเห็นได้ว่าสังคมยังคงยึดถือเกณฑ์มาตรฐานบางอย่างในการประเมิน และให้การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี ไม่ว่าจะเป็นการยึดเอาบรรทัดฐานเกี่ยวกับความเป็นแม่ และนำบรรทัดฐานในการควบคุมพฤติกรรมทางเพศมาใช้กับสตรีในลักษณะที่ให้การยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวของสตรีในขอบเขตที่น้อยกว่าบุรุษหรือด้วยมาตรฐานซ้อนดังที่กล่าว ไปแล้ว

1.2.3 แนวคิดความเบี่ยงเบนเชิงบรรทัดฐาน (Normative Perspective)

การพิจารณาความเบี่ยงเบน เมื่อพิจารณาถึงความเบี่ยงเบนทางสังคม สิ่งทีหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือ พิจารณาถึงการควบคุมทางสังคม (Social Order) ดังนั้นความเบี่ยงเบนทางสังคมจึงเป็นมิติหนึ่งที่เกิดขึ้นจากการควบคุมทางสังคม ซึ่ง โรบินตัน และเวมเบิร์ก (Rubinton and Wemberg. 1968 : 1) ทำการศึกษาถึงแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความเบี่ยงเบน จึงต้องเกี่ยวข้องกับการควบคุมทางสังคมด้วย ปรากฏการณ์ทางสังคมมีความซับซ้อนมากมาย กรอบในการพิจารณาจึงมีความแตกต่างกันในมิติการมอง ซึ่งก่อให้เกิดข้อถกเถียงโต้แย้งเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนเสมอ แนวคิดทางการศึกษาความเบี่ยงเบนที่สำคัญ ๆ ในปัจจุบันสามารถแบ่งได้เป็น 2 กระแส คือ แนวการศึกษาแรก คือ แนวคิดเชิงบรรทัดฐาน (Normative Perspective) เป็นแนวคิดที่เน้นการสนใจ บรรทัดฐานทางสังคมเป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินว่าใครคือผู้เบี่ยงเบน ส่วนแนวคิดที่สอง คือ แนวคิดเชิงสัมพัทธ์ (Relativistic Perspective) จะเป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญต่อผู้ชมทางสังคม (Social Audience) ในกระบวนการทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับนิยามของความเบี่ยงเบน มากกว่าจะพรรณาลักษณะพิเศษของผู้เบี่ยงเบน และยังให้ความสำคัญต่อปฏิกิริยาของผู้ชมที่มีต่อบุคคลที่ถูกนิยามว่าเป็น ผู้เบี่ยงเบนแทนที่จะอธิบายถึงสาเหตุของความเบี่ยงเบนจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมของผู้ที่ละเมิดกฎต่าง ๆ ความสนใจในมิติต่าง ๆ ของการมองพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจึงมีความแตกต่างกันออกไปของแต่ละแนวคิด

แนวคิดเชิงบรรทัดฐานมองปรากฏการณ์ของการเบี่ยงเบนทางสังคม จากจุดยืนของการละเมิดบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งจะใช้เป็นกฎเกณฑ์ในการกำหนดว่า ความเบี่ยงเบนคืออะไร นิยามความเบี่ยงเบนจึงอยู่บนพื้นฐานของบรรทัดฐานทางสังคม (Social Norms) ซึ่งได้อ้างถึงกฎเกณฑ์(Rule) หรือความคาดหวัง (Expectation) สำหรับพฤติกรรมที่สมาชิกของกลุ่มหรือ ของสังคมใช้ร่วมกันกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แนวคิดเชิงบรรทัดฐาน มองปรากฏการณ์ทางสังคมว่ามีความสมานฉันท์(Consensus) เป็นความเป็นจริง พื้นฐานทางสังคมที่ได้จัดระเบียบความสมานฉันท์ หรือข้อตกลงร่วมกัน เป็นสิ่งที่อยู่ในทุกกลุ่มและทุกสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมใดที่เหมาะสมและสิ่งที่สอดคล้องกับความคาดหวังของสมาชิก ความสมานฉันท์จึงจะได้รับการแสดงออกทางบรรทัดฐานสังคม นั่นคือ กฎเกณฑ์ที่ร่วมใช้เป็นแนวทางนำพฤติกรรมใน

มิติต่าง ๆ ของชีวิตทางสังคมนำไปสู่แบบแผนที่เป็นระเบียบและสามารถพยากรณ์ได้ ดังนั้น พฤติกรรมที่เบี่ยงเบน และผู้ที่เบี่ยงเบนออกจากแบบแผนเชิงบรรทัดฐาน ก็คือ พฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ผู้ที่เบี่ยงเบนจึงเป็นคนที่ละเมิดความสมานฉันท์ทางบรรทัดฐานของสังคมที่ได้รับการจัดระเบียบ

แนวคิดเชิงบรรทัดฐานมองปรากฏการณ์ทางสังคมไปที่ความสมานฉันท์ของสังคมที่มีบรรทัดฐานทางสังคมเป็นเกณฑ์ในการนำ แนวทางพฤติกรรมบรรทัดฐานทางสังคมจึงได้รับการยอมรับอย่างไม่มีข้อสงสัย และกลับให้ความสำคัญแก่บุคคลผู้ละเมิดบรรทัดฐานด้วยการพรรณาลักษณะของผู้เบี่ยงเบน

1.2.4 แนวคิดความเบี่ยงเบนเชิงสัมพัทธ์ (Relativistic Perspective)

การใช้แนวคิดเชิงสัมพัทธ์ในการวิเคราะห์พฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นแตกต่างจากแนวคิดเชิงบรรทัดฐาน โดยให้ความสำคัญในการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงพื้นฐานทางสังคมว่า มีความหลากหลาย (Diversity) ไม่ใช่ความสมานฉันท์ เช่น แนวคิดเชิงบรรทัดฐาน แนวคิดเชิงสัมพัทธ์ เห็นว่าสังคมสมัยใหม่มีลักษณะซับซ้อนและมีความหลากหลาย การมองว่าการจัดระเบียบทางสังคมอยู่บนพื้นฐานของการสมานฉันท์เชิงบรรทัดฐานร่วมนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงและในทางตรงข้าม คนและกลุ่มคนต่างมีผลประโยชน์ที่ขัดแย้ง และแข่งขันกันมากกว่าจะมีผลประโยชน์ หรือเป้าหมายร่วมกัน เพราะฉะนั้น พฤติกรรมทางสังคมที่ได้รับการจัดระเบียบจึงเป็นผลของการต่อรองเชิงผลประโยชน์ระหว่างกลุ่มตรงข้าม หรือจากการบีบบังคับ (Coersion) ของฝ่ายที่มีอำนาจมากกว่า แนวความคิดเชิงสัมพัทธ์ เห็นว่า การจัดระเบียบทางสังคมมีการเปลี่ยนแปลงเสมอไม่มีหยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นมโนทัศน์ที่หยุดนิ่งของบรรทัดฐานจึงมองข้ามมิติเชิงพลวัตของชีวิต ทางด้านสังคมและแนวคิดนี้ยังเห็นว่า กฎเกณฑ์และความคาดหวังทางสังคม เป็นตัวให้แนวทางพฤติกรรม ในสถานการณ์ต่าง ๆ และตัวนำแนวทางพฤติกรรมเหล่านี้ ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการจัดระเบียบทางสังคมที่ได้รับการสร้างหรือปรับปรุงผ่านไปยังกระบวนการทางสังคมที่มีลักษณะ เชิงพลวัต ความสัมพันธ์ทางสังคมไม่ได้ถูกกำหนดอย่างเข้มงวดจากความคาดหวังเชิงบรรทัดฐานที่ตายตัว แต่ได้รับการก่อรูปแบบและเปลี่ยนแปลงผ่าน ไปทางกระบวนการปฏิสังสรรค์ทางสังคมที่มีลักษณะพลวัต และเป็นไปตามธรรมชาติ

การพิจารณาว่าชีวิตทางสังคมมีลักษณะเป็นพลวัต และ มีความหลากหลาย จึงทำให้มโนทัศน์ของบรรทัดฐานทางสังคมที่ใช้เป็นมาตรฐานในการนิยามความเบี่ยงเบน มีประโยชน์

ในการแยกความแตกต่างระหว่างผู้เบี่ยงเบนกับผู้ไม่เบี่ยงเบนเพราะแบบแผนของพฤติกรรมไม่ได้เกิดจากบรรทัดฐานร่วมกับความมั่นคง และก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในการนิยามการเบี่ยงเบนว่าเป็นการละเมิดกฎ เบคเกอร์ (Becker, 1963 : 8) เห็นว่า

" สังคมหนึ่ง ๆ ประกอบไปด้วยกลุ่มต่าง ๆ มากมาย แต่ละกลุ่มมีชุดของกฎเกณฑ์ ซึ่งแต่ละกลุ่มสร้างขึ้นมา และผู้คนเป็นเจ้าของกลุ่มต่าง ๆ ในเวลาเดียวกัน บุคคลอาจจะละเมิดกฎของกลุ่มหนึ่ง โดยการกระทำนั้นเป็นการกระทำตามกฎเกณฑ์ของอีกกลุ่มหนึ่ง เขาเป็นผู้เบี่ยงเบนหรือไม่ "

ในกระบวนการปฏิสังสรรค์ทางสังคมที่มีลักษณะเป็นพลวัตร ของบุคคล จึงเป็นการยากที่จะระบุล่วงหน้าว่า พฤติกรรมใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนั้นการตอบคำถามใครคือผู้เบี่ยงเบนจึงขึ้นอยู่กับว่าจุดยืนของผู้ที่ตอบคำถามภายใต้ความหลากหลายของ "ผู้ชมทางสังคม" (Social Audience) ที่อยู่ในสังคมนั้นๆ เป็นตัวกำหนดนิยามของความเบี่ยงเบน นักสังคมวิทยาเชิงสัมพัทธ์นิยมจึงให้ความสำคัญไปที่ผู้ชมทางสังคมมากกว่าการค้นหาสาเหตุจากผู้เบี่ยงเบน และกระบวนการนิยามความเบี่ยงเบนทางสังคม การมองปรากฏการณ์ต่างๆ ของความเบี่ยงเบนจะเป็นไปในลักษณะดังต่อไปนี้ (เสริน ปุณณะหิตานนท์, 2527 : 156) การกระทำหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะจะเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่ อาจตัดสินใจได้โดยถ้าหากไม่ทราบว่าเป็นคนบางกลุ่มหรือคนโดยทั่วไปมีความคิดและความรู้สึก และเชื่อต่อพฤติกรรมนั้นๆอย่างไร นั่นก็คือเป็นการเบี่ยงเบนจากสายตาของใคร

1. เพียงการละเมิดหรือถูกกล่าวหาว่าละเมิดกฎหรือบรรทัดฐานทางสังคมยังไม่พอที่จะเป็นเงื่อนไขที่กำหนดว่า การละเมิดนั้นๆ เป็นการเบี่ยงเบนเพราะขึ้นกับปฏิภิกิริยาโต้กลับว่าจะรุนแรงสม่ำเสมอ หรือมี ปฏิภิกิริยาเพียงเล็กน้อย

2. กระบวนการประทับตรา เกิดจากผู้พบเห็นพฤติกรรมนั้น ๆ และมีปฏิภิกิริยาโต้กลับมา ซึ่งไม่ได้เห็นความเบี่ยงเบนที่เกิดจากตัวผู้ประพฤติกเอง

ในการศึกษา การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี เป็นการศึกษาในระดับปัจเจกบุคคลที่มีอิทธิพลต่อบุคคล แนวคิดเชิงสัมพัทธ์ โดยเฉพาะกรอบแนวคิดการประทับตรา (Labeling Theory) เป็นแนวคิดที่ใช้อธิบายถึงกระบวนการที่ทำให้คนกลายเป็นผู้เบี่ยงเบนได้เหมาะสมมากกว่าแนวคิดอื่นๆ เนื่องมาจากมองความเบี่ยงเบนจากจุดยืนของผู้ชมทางสังคมเป็นผู้นิยามความเบี่ยงเบนด้วยกระบวนการประทับตราบุคคลให้กลายเป็นผู้เบี่ยงเบน ที่เบี่ยงเบนคือ พฤติกรรมที่คนอื่นประทับตรา เพราะฉะนั้นความเบี่ยงเบนจึงเป็นผลตามมาจาก

การตอบสนองของคนอื่นๆ ที่มีต่อการกระทำของบุคคล การที่พฤติกรรมนั้นละเมิดกฎเกณฑ์ทางสังคมยังไม่เพียงพอที่บุคคลจะกลายเป็นผู้เบี่ยงเบน แต่ยังขึ้นกับปฏิกิริยาของผู้ชมทางสังคมที่มีต่อบุคคลที่ละเมิดกฎ คิตซ์สซ์ (Kitsuse. 1962 : 248) ได้อธิบายให้เห็นถึงความสำคัญของผู้ชมทางสังคม ที่มีผลกระทบต่อความเบี่ยงเบน ซึ่งเกิดจากกระบวนการปฏิสังสรรค์ทางสังคมดังนี้

ความเบี่ยงเบนได้รับการพิจารณาในฐานะเป็น "กระบวนการ" ที่ซึ่งสมาชิกของกลุ่มของชุมชน และของสังคมที่ตีความพฤติกรรมในฐานะที่เบี่ยงเบนนิยามบุคคลผู้ซึ่งมีพฤติกรรมดังกล่าว ว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนประเภทหนึ่ง และนำเขาเหล่านั้นไปสู่การปฏิบัติต่อในลักษณะที่เหมาะสม สำหรับผู้เบี่ยงเบนประเภทนั้น ๆ จะเห็นได้ว่า การอธิบายของ คิตซ์สซ์ (Kitsuse. 1962 : 248) ได้นิยามความเบี่ยงเบนเชิงสัมพันธ์จากการนิยามของผู้ชม และ แสดงให้เห็นถึงกระบวนการทางด้านสังคมที่นิยามความเบี่ยงเบนเป็น 3 ขั้นตอน โดยให้ความสำคัญแก่ตัวแปรที่ศึกษาในรูปของ "ขั้นตอน" หรือ "ภาวะเงื่อนไขที่เกี่ยวข้อง" ในกระบวนการตามช่วงเวลาต่าง ๆ ขั้นตอนที่เกิดขึ้นเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง แต่ละขั้นตอนจะมีภาวะเงื่อนไขสำคัญ ๆ เกิดขึ้น กระบวนการทางสังคมที่นิยามให้บุคคลกลายเป็นผู้เบี่ยงเบนนั้น จึงไม่ใช่เกิดจากการละเมิดกฎเกณฑ์ แต่เป็นกระบวนการของผู้ชมทางสังคมที่ นิยาม ประทับตรา และปฏิบัติต่อบุคคลที่ละเมิดกฎว่าเป็นผู้เบี่ยงเบน

สำหรับแนวคิดที่ใช้ในการอธิบาย การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีอีกแนวคิดหนึ่งก็คือ ระบบบรรทัดฐานทางเพศที่ใช้ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลจะต้องมีตัวแทนที่จะส่งผ่านและถ่ายทอดระบบบรรทัดฐานดังกล่าว เพื่อให้สมาชิกของสังคมได้เรียนรู้ และซึมซับบรรทัดฐานดังกล่าวนี้เป็นบรรทัดฐานแห่งตน ตัวแทน ก็คือ ระบบสถาบันที่กำหนดระเบียบและวางมาตรฐานพฤติกรรมแก่สมาชิก เพื่อสืบทอดสังคมต่อไป และสถาบันครอบครัวถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญของสังคมอันหนึ่งในการถ่ายทอดและควบคุมบรรทัดฐานทางเพศนี้

1.3 สังคมไทยกับการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี

การควบคุมทางสังคมต่อสตรี เมื่อพิจารณาลักษณะทางด้านสังคมและวัฒนธรรมของไทยตามความเป็นมาเชิงประวัติศาสตร์จะเห็นว่า การควบคุมทางด้านสังคมต่อสตรี ยังคงเน้นรูปแบบตามประเพณีเดิมที่ก่งเน้นหนักของการควบคุมเชิงบรรทัดฐานเกี่ยวกับความเป็นแม่และบรรทัดฐานทางเพศ รวมถึงค่านิยมที่ยกย่องให้สตรีชายเหนือหญิง และปัจจุบันอิทธิพลของสิ่งเหล่านี้ก็ยังคงดำรงอยู่ดังที่ เฉลิม จันปฐมพงศ์ ได้สรุปไว้ว่า “ถึงอย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้สังคมไทยก็ยังยอมรับว่าผู้ชายเป็นใหญ่กว่าผู้หญิงเสมอ หากหญิงใดแต่งงานก็ถือคติที่ว่าต้อง

รักและซื่อสัตย์ต่อสามีคนเดียว ห้ามแบ่งความรักหรือไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายอื่น เพราะถือว่าผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรง ส่วนสามีมีสิทธิแสวงหาประสบการณ์เรื่องเพศกับหญิงอื่น และถือว่าไม่เสียหาย สำหรับสตรีโสด เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศยังถูกถือว่าควรอยู่ในขอบเขต โดยไม่ควรจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายใดจนกว่าจะแต่งงานแล้ว หญิงคนใดเปลี่ยนคู่ควงเป็นประจำหรือชอบไปเที่ยวกับชายหลายคนหลายตาสังคมจะรังเกียจ ผู้หญิงจึงต้องปฏิบัติตนอยู่ภายในกรอบของประเพณี” (เฉลิม จันปฐมพงศ์ และคณะ, 2520 : 376)

ในสมัยก่อนการควบคุมทางสังคมต่อสตรีมีลักษณะเข้มงวด การแบ่งแยกบทบาทชัดเจน เช่น เด็กสาวจะได้รับการฝึกฝนให้เป็นแม่บ้านและเป็นภรรยาที่ดีของครอบครัว (บุญเดิม ไพเราะ, 2519 : 179) เนื่องจากความเชื่อถือที่มีต่อเนื้อกันมาว่า ผู้หญิงต้องเป็นช้างเท้าหลังอยู่กับเข่าเฝ้ากับเรือน คอยปรนนิบัติสามีและเลี้ยงดูบุตรเป็นหน้าที่สำคัญ และไม่นิยมให้ผู้หญิงออกไปติดต่อกับสังคมภายนอก (ประทุมพร วัชรเสถียร และคณะ, 2518 : 21) ผู้ใหญ่สมัยก่อนจะอบรมขัดเกลาให้เด็กผู้หญิงระมัดระวังในเรื่องความสัมพันธ์ฉันท์ชู้สาว ด้วยการสอนให้เห็นว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องน่าอับอาย ผู้หญิงต้องมีความอับอายและสำรวมในเรื่องนี้ และให้เห็นความสำคัญของการรักษาความบริสุทธิ์ไว้ ตามประเพณีไทยถือว่าผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นหลักของภรรยา มีหน้าที่ทำงานหาเงินเลี้ยงดูบุตรภรรยา ส่วนภรรยามีหน้าที่ดูแลปรนนิบัติสามีและลูก ๆ ให้ได้รับความสะดวกสบายในการกินอยู่ สตรีที่สมรสแล้วถือเป็นสิทธิ์ขาดเป็นสมบัติของสามี ดังนั้นภรรยาจะต้องรักและเชื่อฟังสามี คอยปรนนิบัติรับใช้สามี (ประทุมพร วัชรเสถียร และคณะ, 2518 : 126)

การควบคุมทางสังคมต่อสตรียังสะท้อนออกมาในบทบัญญัติทางกฎหมายในสมัยโบราณเช่น จากบทบัญญัติของกฎหมายลักษณะผัวเมีย มาตรา 60 ระบุว่า “สามีจะปราบปรามโบยตีหญิง หญิงจะเอาโทษแก่สามีมิได้” (กมลลา สุขพานิช และคณะ, 2529 : 137) นอกจากนี้แล้วชายสามารถมีภรรยาที่คนอื่นก็ได้ ส่วนหญิงมีสามีได้ทีละคนจนกว่าจะหย่าร้างหรือเป็นหม้าย หญิงที่มีสามีแล้วถ้าหากไปมีชู้จะถูกลงโทษอย่างรุนแรง ในสมัยต้นรัตนโกสินทร์ บทบัญญัติของกฎหมายผัวเมียก็ไม่เปิดโอกาสให้สตรีได้มีส่วนร่วมในการเมืองการปกครอง และการบริหารสังคมในทุกระดับ ดังนั้นพฤติกรรมในด้านต่างๆ ของสตรีจึงถูกจำกัดอยู่ในวงแคบ สตรีไม่สามารถจะตัดสินใจทำอะไรในเรื่องสำคัญๆ รวมถึงสิทธิในการตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตตนเองก็มีอยู่น้อยมาก

วันทนีย์ วาสิกะสิน ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ในสังคมไทยมีลักษณะประจำชาติในเรื่องเพศคือผู้หญิงมักจะรักนวลสงวนตัว ไม่ซิงสุกก่อนห้าม หรือมีเสรีภาพทางเพศเช่นเดียวกับประเทศทางตะวันตก วัฒนธรรมไทยไม่อนุญาตให้ผู้หญิงพูดคุยกันถึงเรื่องเพศ และผู้หญิงจะต้องไม่

แสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผยด้วย (วันทนีย์ วาสีกะสิน. 2526 : 50) ย้อนหลังไปเมื่อ 20-30 ปีก่อน ผู้หญิงไทยที่ถือว่าเป็นกุลสตรีจะต้องรู้จักทำงานบ้าน งานเรือนไม่คบหาผู้ชาย การรู้จักกับเพศตรงข้ามจะต้องอยู่ภายใต้การดูแลของบิดามารดา หรือผู้ใหญ่ อย่างไรก็ตามเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลง ไทยรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามา ทำให้การคบหาสมาคมกันระหว่างชายหญิง ทำได้โดยเปิดเผยมากขึ้น หญิงสาวสามารถไปไหนมาไหนโดยไม่จำเป็นต้องมีผู้ใหญ่ไปด้วย นอกจากนั้นยังมีการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวระหว่างหนุ่มสาว มีการโอบกอดกันในที่สาธารณะ ในปัจจุบันเชื่อว่า ค่านิยมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของหญิงสาวเริ่มเปลี่ยนแปลงไปแล้ว (วันทนีย์ วาสีกะสิน. 2526 : 58)

สรุปได้ว่า การควบคุมทางสังคมต่อสตรีไทย ตั้งแต่ในสมัยโบราณมา มีลักษณะเข้มงวดโครงสร้างสังคมเน้นความเป็นใหญ่ ความเหนือกว่าของผู้ชาย อย่างไรก็ตามสังคมไทยสมัยใหม่มีการเปลี่ยนแปลงมากและรวดเร็ว การควบคุมสตรีที่เข้มงวดจึงเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคม สตรีไทยจึงมีเสรีภาพในการกระทำสิ่งต่าง ๆ รวมไปถึงพฤติกรรมทางเพศในขอบเขตที่กว้างกว่าเดิม เช่นเดียวกันกับที่สังคมให้การยอมรับพฤติกรรมเหล่านี้มากขึ้นกว่าเดิม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง Mahasarakham University

2.1 งานวิจัยภายในประเทศ ในประเทศไทยได้มีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของสตรีไว้หลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเพื่อเป็นแนวคิด ดังนี้

จำเรียง ภาวิจิตร (2518 : 100) ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับสังคมและครอบครัวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 และ 3 จากทุกคณะ ปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการทดลองมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ในหมู่นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง แตกต่างกันมาก กล่าวคือ นักศึกษาชายเห็นว่าไม่ควรปฏิบัติเลย ร้อยละ 39.83 ขณะที่นักศึกษาหญิงเห็นว่าไม่ควรปฏิบัติเลย ร้อยละ 83.33 นักศึกษาชายเห็นว่าควรปฏิบัติ ร้อยละ 25.54 ในขณะที่นักศึกษาหญิงมีความเห็นในแง่ควรปฏิบัติร้อยละ 3.79

ลัดดา กิติวิภาค (2522 : 125) พบว่า นักศึกษาชายให้การยอมรับพฤติกรรมทางเพศระหว่างนักศึกษาชายและหญิงทุกพฤติกรรมมากกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ขนิษฐา โพนนุกูล (2522 : 89) พบว่า นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 68.10 เห็นว่าพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องเสียหาย ในขณะที่นักศึกษาชายส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.42 เห็นว่าไม่ใช่เรื่องเสียหาย และสอดคล้องกับการศึกษาของ อุกิต เชาวลิต (2521 : 102) ซึ่งวิจัยทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาโรงเรียน

สารพัดช่างในกรุงเทพฯ และพบว่า ถึงแม้นักศึกษาส่วนใหญ่จะไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน แต่สำหรับนักศึกษาชายแล้วมีแนวโน้มเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาหญิง

จริยา พงศ์วิวัฒน์ (2526 : 129-131) ศึกษาทัศนคติในเรื่องการมีคู่รัก การเลือกคู่ครองและการแต่งงานของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับพฤติกรรมการจับมือถือแขนของคู่รักว่าไม่ใช่สิ่งเสียหาย โดยนักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาหญิง และนักศึกษาชายเห็นว่าการที่คู่รักได้เสียกันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดาแต่นักศึกษาหญิงไม่เห็นด้วย นอกจากนี้ นักศึกษาทั้งหมดเห็นด้วยกับทัศนคติที่ว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน และเป็นเรื่องเลื่อมเสียที่ผู้หญิงจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน โดยนักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยเห็นด้วยสูงกว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ในเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเป็นสิ่งสำคัญมากหรือไม่ ปรากฏว่า นักศึกษาชายไม่เห็นด้วยแต่นักศึกษาหญิงเห็นด้วย ในส่วนพฤติกรรมทางเพศนั้น พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.05 ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ในกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์มาแล้วมักจะเป็นนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง โดยนักศึกษาชายจะมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีเป็นส่วนมาก ในขณะที่นักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์กับคนรักเท่านั้น

Rajabhat Mahasarakham University

พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528 : 50) ศึกษาการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีแนวโน้มยินยอมให้ผู้ชายและผู้หญิงสามารถที่จะมีพฤติกรรมทางเพศได้มากขึ้นตามสถานภาพของความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง คือ นักศึกษายินยอมให้ฝ่ายชายและฝ่ายหญิงที่เป็นคู่หมั้นกันสามารถกอดจูบเล้าโลมและร่วมเพศกันได้มากกว่าผู้ชายและผู้หญิงที่เป็นคู่รักกัน โดยนักศึกษาที่ยินยอมให้มีการกอดจูบกันได้ เมื่อชายและหญิงชอบกัน ร้อยละ 2.5 รักกัน ร้อยละ 52.2 และเป็นคู่หมั้นกัน ร้อยละ 70 ตามลำดับ ในพฤติกรรมเล้าโลมนั้น นักศึกษายินยอมให้ชายและหญิงในกรณีที่ชอบกัน ร้อยละ 11.2 รักกัน ร้อยละ 29.1 และคู่หมั้นกัน ร้อยละ 47.2 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมร่วมเพศนั้น นักศึกษายินยอมให้ชายและหญิงในกรณีที่ชอบกันเพียงร้อยละ 4.9 รักกัน ร้อยละ 13.1 และคู่หมั้นกัน ร้อยละ 23.4 ตามลำดับ และพบว่า นักศึกษาชายยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูงกว่านักศึกษาหญิง นักศึกษาชายยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูงถึงร้อยละ 49.7 ขณะที่นักศึกษาหญิงยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูง มีเพียงร้อยละ 12.5

รัตนา ธนาพรสังสุทธิ์ (2528 : 135-143) ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศในหมู่นิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯ พบว่า นิสิตนักศึกษา ร้อยละ 75 ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องเลื่อมเสียถ้าผู้หญิงจะแสดงว่าความต้องการทางเพศซึ่งชี้ว่าข้อมูลดังกล่าวพอจะแสดง

ให้เห็นว่ามีการยอมรับเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของสตรีมากขึ้น และรัตนา ชนาพรสังสุทธิ ชี้ว่าสิ่งนี้แสดงถึงพัฒนาการของแนวคิดในการมองความแตกต่างระหว่างเพศ คือผู้ชายไทยที่มีระดับการศึกษาสูง มีแนวโน้มที่จะมีความเชื่อเชิงมาตรฐานซ้อนทางเพศในลักษณะยึดหยุ่นมากขึ้น อย่างไรก็ตามนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.33 เห็นว่าหญิงที่ควรรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน และนักศึกษาร้อยละ 96.33 เห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน แต่เห็นว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสียถ้าผู้หญิงจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน โดยมีผู้เห็นด้วย 47.33 และไม่เห็นด้วย 52.38 กำกึ่งกัน สำหรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายหลายคนของผู้หญิงนั้น พบว่า นักศึกษามีทัศนคติไปในทางที่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าอายที่ผู้หญิงจะมีเพศสัมพันธ์กับชายหลายคน คิดเป็น ร้อยละ 79.66 และให้ทัศนะไว้ว่า ในขณะที่สังคมผ่อนปรนให้มีการยอมรับการที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหลายคน เช่น มีอนุภรรยา หรือเที่ยวโสเภณี แต่สำหรับผู้หญิงแล้วสังคมให้ภาพในทางตรงกันข้าม ผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับชายมากกว่า 1 คน จึงได้รับการมองจากสังคมว่าไม่ดี น่าละอาย ส่วนการที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหลายคนนั้น นิสิตนักศึกษามีทัศนคติไปในทางที่เห็นด้วยว่าเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 76.66 และนิสิตนักศึกษาเกือบทั้งหมด คือร้อยละ 96.66 เห็นว่าผู้หญิงที่ควรเชื่อสัตย์ต่อสามีไม่ไปมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่น แต่เห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายแต่งงานแล้วจะไปหาความสุขทางเพศนอกบ้านโดยเห็นด้วย ร้อยละ 75 สิ่งเหล่านี้แสดงถึงการมีค่านิยมในเรื่องเพศอย่างเป็นมาตรฐานซ้อนอย่างชัดเจน

สุชา จันทน์เอม (2529 : 72) กล่าวว่า ความตึงเครียดระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย นั้น ผู้ชายกับผู้หญิงมีข้อแตกต่างกันก็คือ ผู้หญิงต้องการก้าวหน้าจากมิตรภาพไปสู่ความรัก และนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ส่วนผู้ชายนั้นอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยไม่ต้องมีความรักเข้ามาเกี่ยวข้องเลยก็ได้ ในเรื่องความสัมพันธ์หรือความต้องการทางเพศนี้ ก่อให้เกิดความเข้าใจต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชายบ่อย ๆ เช่น การที่วัยรุ่นชายหญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน เช่น การกอดจูบ และถึงขั้นได้เสียวกัน มักจะเป็นเพราะเพศหญิงคิดว่าเป็นความรักจึงสามารถยอมเสียสละได้ แต่แท้จริงแล้วเพศชายอาจทำไปเพียงเพื่อต้องการแค่ความพอใจเท่านั้น ไม่ได้มีความรักหรือการยกย่องให้เกียรติแต่ประการใด ดังจะเห็นได้จากการที่วัยรุ่นหญิงมาทำแท้ง เนื่องจากฝ่ายชายไม่รับผิดชอบในการตั้งครรภ์

ชวลีพร อินทรไพฑูรย์ (2536 : 124) ศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 209 คน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายและหญิงมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยเพศหญิงจะมีค่านิยมเกี่ยวกับ

พฤติกรรมในเรื่องเพศเป็นไปในเชิงบวกมากกว่าเพศชาย นักเรียนวัยรุ่นที่บิดา-มารดาที่ประกอบอาชีพแตกต่างกันนั้นจะมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน

บุญนำ นอบน้อม (2541 : 110) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาใน ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 359 คน พบว่า นักศึกษาที่เป็นประชากร ตัวอย่าง จำนวนกว่าครึ่งหนึ่ง ได้เคยถูกเนื้อต้องตัวกันฉันทู้สาวกับเพศตรงข้ามและยังคงสำเร็จ ความใคร่ด้วยตนเองแต่มีเพียงบางส่วนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ส่วนการปฏิบัติ เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา พบว่า มีความสัมพันธ์กับเพศ อายุ แหล่งที่อยู่อาศัย และสภาพการได้รับการควบคุมดูแลจากผู้ใหญ่

กรรณิการ์ จันทรปาน (2544 : 89) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมทางเพศของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จำนวน 200 คน พบว่า อาชีพโดยส่วนใหญ่ของหัวหน้า ครอบครัวที่เป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็นข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ รองลงมาอาชีพ เกษตรกรรม และระดับการศึกษาของหัวหน้าครอบครัวกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษา ระดับประถมมากที่สุด รองลงมาจบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ประชากรกลุ่มตัวอย่างมี สัมพันธภาพครอบครัวดี และมีการยอมรับอิทธิพลจากเพื่อนในระดับปานกลาง โดยส่วนใหญ่มี พฤติกรรมทางเพศในด้านการนัดพบนัดเที่ยวแบบประเพณีนิยม มีการแสดงอารมณ์ทางเพศ น้อยและเกือบทั้งหมดไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ การทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศและระดับ การศึกษา ของหัวหน้าครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการนัดพบ นัดเที่ยวและการแสดงอารมณ์ ทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนอาชีพของหัวหน้าครอบครัวไม่พบความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ทางเพศในทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อดุลย์ เทพิกัน (2544 : 95) ศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศของวัยรุ่น หญิง โรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตเตาปูน ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติเกี่ยวกับ เพศ ตามตัวแปรภูมิหลังของเยาวชนและภูมิหลังบิดามารดา รวมทั้งพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนใน เขตเตาปูน จำนวน 280 คน พบว่า วัยรุ่นหญิงที่มีอายุ อาชีพของบิดา ระดับการศึกษาของ มารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว และการพักอาศัยต่างกัน มี ทัศนคติเกี่ยวกับเพศต่างกันและวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมทางเพศต่างกันก็จะมีทัศนคติเกี่ยวกับ เพศแตกต่างกัน

ชวนชื่น นงคม และคณะ (2546 : 34) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมการอยู่ร่วมกันฉันท์สามี-ภรรยา ก่อนแต่งงาน ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดมหาสารคาม โดยประชากรกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มนักศึกษาสถาบันราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม และโรงเรียนเทคโนโลยีคณาสุวดี จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาทั้ง 5 สถาบัน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ส่วนนักศึกษาจากวิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และผลการวิเคราะห์ทางสถิติของระดับความคิดเห็น พบว่านักศึกษาทั้ง 5 สถาบัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ พบว่า นักศึกษาจากวิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม มีความคิดเห็น แตกต่างจากสถาบันอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ ในต่างประเทศได้มีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของสตรีไว้หลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเพื่อเป็นแนวคิด ดังนี้

คริสติน ลักซ์เกอร์ (Kristin Luker. 1978 : 24) ได้ศึกษาโดยการสัมภาษณ์ผู้ที่มารับบริการทำแท้งที่ California Abortion Clinic พบว่า เหตุผลหนึ่งซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ตอบคำถามที่ว่า ทำไมถึงยอมเสี่ยงมีเพศสัมพันธ์ โดยมีได้คุมกำเนิดอย่างมีประสิทธิภาพ ก็คือ สตรีเหล่านี้เชื่อว่าการใช้วิธีคุมกำเนิดช่วยให้เห็นว่าพวกเธอมีกิจกรรมทางเพศเช่นนี้บ่อยๆ ในทัศนะของสตรีเหล่านี้ผู้หญิงที่วางแผนการคุมกำเนิดอย่างดี คือ ผู้หญิงที่กระตือรือร้นต้องการจะร่วมประเวณีซึ่งทำให้คุณค่าในเชิงสถานภาพของตนต่ำลง และเมื่อผลติดตามจากกิจกรรมทางเพศที่มีได้คุมกำเนิดอย่างรอบคอบ คือ การตั้งครรภ์ ทางเลี้ยวทางหนึ่งที่จะปกปิดสังคมมิให้รับรู้ว่าคุณเองละเมิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับ กิจกรรมทางเพศ คือ การทำแท้ง ซึ่งถ้าหากมีผู้รับรู้สตรีเหล่านี้ก็จะต้องถูกประณามในฐานะที่ละเมิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับความเป็นแม่อีกด้วย

เบลล์ (Bell. 1980 : 268) ซึ่งศึกษากรณีเกี่ยวกับการทำแท้งให้ทัศนะถึงข้อโต้แย้งเกี่ยวกับกฎหมายการทำแท้งว่า เหตุผลประการหนึ่งที่มีผู้คัดค้านเสรีภาพในการทำแท้งมาจากความเป็นจริงที่ว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ทำแท้งในสหรัฐ คือ ผู้หญิงที่ยังมิได้แต่งงาน การอนุญาตให้ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์เหล่านี้หลีกเลี่ยงจากการตั้งครรภ์ที่ปิดบังหรือการตั้งครรภ์ที่ไม่ถูกต้อง โดยใช้การทำแท้งเป็นหนทางออกได้รับการพิจารณาว่าเป็นการสนับสนุนต่อบาป และเป็นการยอมรับการปฏิเสธซึ่งคุณธรรมอันดีงามจากผลงานการศึกษาวิจัย และทัศนะเชิงวิชาการต่างๆ ที่กล่าวไปแล้ว ซึ่งให้เห็นว่าการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี ยังถูกจำกัดอยู่ในกรอบ

บรรทัดฐานแบบประเพณี และการละเมิดบรรทัดฐานดังกล่าวจะนำมาซึ่งความไม่พอใจหรือการประณามจากสังคม

ดีลามาเทอร์ และแมค คอควอดาล (Delamater and Mac Corquodale. 1979 ; อ้างถึงใน สุปาจริย์ วิชัยโรจน์. 2529 : 19) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน พบว่า เกี่ยวกับทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งคู่สรุปว่า ส่วนใหญ่ทั้งชายและหญิงยอมรับ การร่วมเพศเมื่อมีความรักใคร่ผูกพันในความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง 1 ใน 3 หรือมากกว่า เห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องมีความรักใคร่ผูกพันกันก็ได้และ 1 ใน 6 หรือน้อยกว่านั้น มีความเชื่อว่า ควรจะหลีกเลี่ยงจากการร่วมเพศจนกระทั่งจะมีการแต่งงาน ข้อมูลเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่ามาตรฐาน ชื่อนที่ยอมรับการร่วมประเวณี เมื่อผู้กระทำเป็นชาย แต่ไม่ยอมรับเมื่อผู้กระทำเป็นหญิงนั้น ได้หมดสิ้นไป อย่างน้อยก็ในหมู่ของประชากรที่ทำการศึกษา

3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่ามีปัจจัยหลายประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของสตรี โดยผู้วิจัยได้กำหนดเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี คือ

3.1.1 เพศ

3.1.2 ระดับการศึกษา

3.1.3 อาชีพ

3.1.4 ถิ่นที่อยู่อาศัย

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีในเขตอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ดังแผนภูมิที่ 2

ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม
<ol style="list-style-type: none"> 1. เพศ 2. ระดับการศึกษา 3. อาชีพ 4. ถิ่นที่อยู่อาศัย 	<p>การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรี</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พฤติกรรมที่สตรีเป็นฝ่ายเสนอสร้างสัมพันธ์ฉันท์หนุ่มสาว “จีบผู้ชาย” 2. พฤติกรรมที่สตรีแสดงออกซึ่งความใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม การจับมือถือแขน หรือ โอบกอดในที่สาธารณะ 3. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของสตรีที่ยังไม่มีการสมรสกรณีที่มีความรักต่อกัน 4. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของสตรีที่ยังไม่มีการสมรสกรณีที่ไม่มีความรักต่อกัน 5. พฤติกรรมซื้อและการขายบริการทางเพศกับเพศตรงข้าม

แผนภูมิที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย